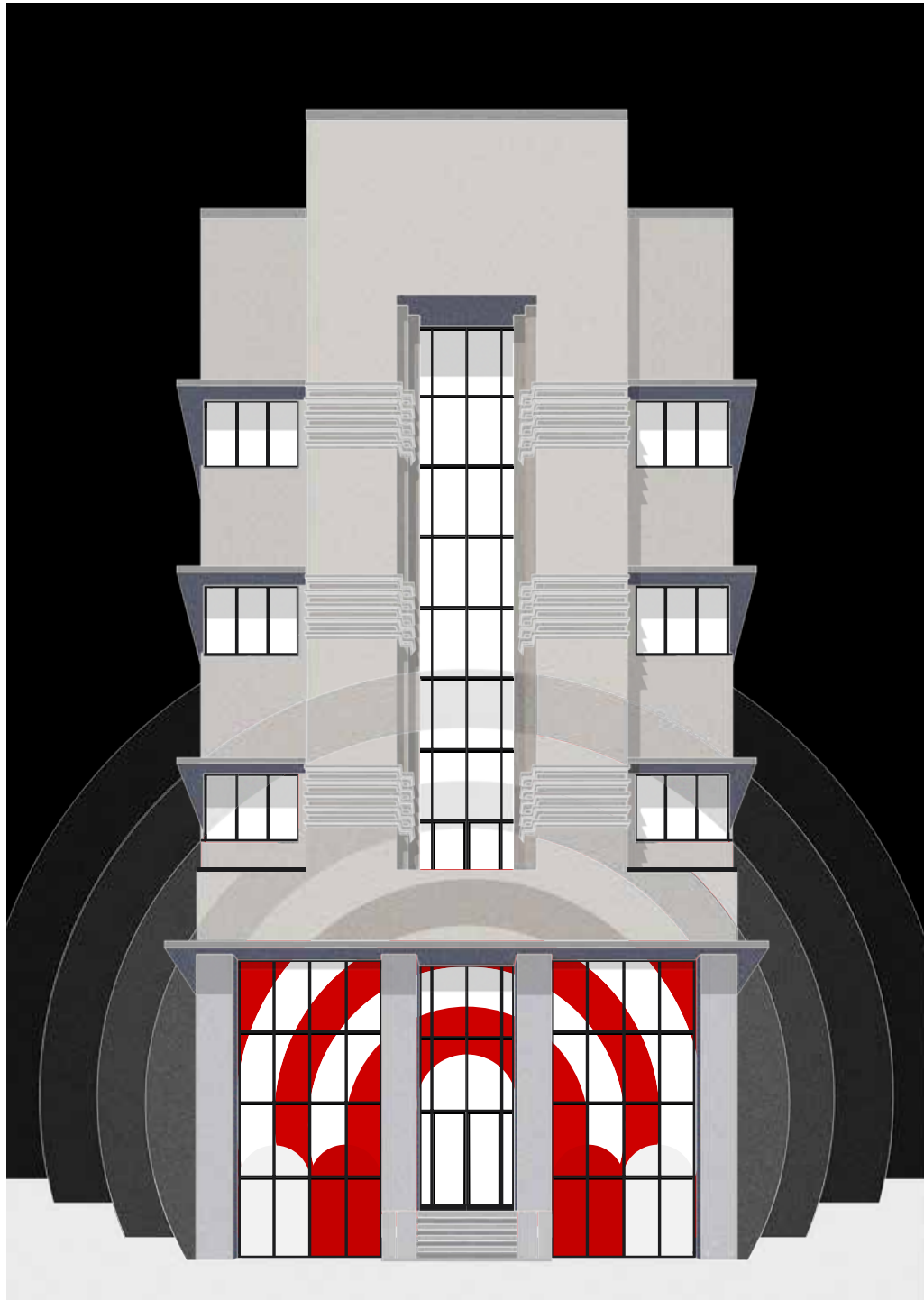

Aan het woord: Ans Persoons

Enkele maanden geleden ben ik in Pascal Smets voetsporen getreden en ben ik hem opgevolgd als staatssecretaris in de Brusselse Regering. Dat verliep vlot want we delen dezelfde visie over Brussel. We hebben samen de kentering van een stad op maat van auto's naar een stad op maat van mensen ingezet.

Uiteindelijk komt het altijd op hetzelfde neer: hoe zorgen we er voor dat iedereen die hier geboren is of hier aanwaait hier ook een warme thuis vindt. Een thuis waar je zorg voor wilt dragen. Een omgeving waarin je de beste versie van je zelf kan en wil worden. Een plek die zowel vrijheid als geborgenheid biedt.

We zijn een superdiverse stad, met alle uitdagingen die daar bij horen. Die superdiversiteit is geen mening, maar een feit. Geen idylle noch nachtmerrie, maar elke dag zo goed mogelijk proberen samen te leven, met vallen en opstaan. Om dat samenleven te laten slagen, is er een gedeeld verhaal nodig, een gedeelde verantwoordelijkheid die verder gaat dan de eigen gemeenschap of het eigen privilege, maar het besef dat we samen instaan voor de toekomst van deze stad. Als we enkel een optelsom worden van gemeenschappen zonder onderlinge solidariteit of (h)erkenning, dan hebben we gefaald.

We staan op een kantelpunt. In Vlaanderen gedijsd extreemrechts op het aanwakkeren van angst voor 'de ander', in Brussel klinken de religieus conservatieve stemmen steeds luider. Alles is bijzonder zwart-wit geworden, ook de discussies over openbare ruimte. De polarisatie neemt toe, ook in het politieke

debat. Dat mogen we niet laten gebeuren. Dat is mijn Brussel niet.

Als we strijden voor straten en pleinen die meer zijn dan een optelsom van auto's, dan is het omdat deze stad die ruimte hard nodig heeft om ontmoetingsplekken te creëren voor haar mensen. Als we strijden voor beter onderwijs, dan is het omdat we het ons niet kunnen permitteren om jongeren uit de boot te laten vallen. Als we strijden voor veiligere straten en betere lucht, is het omdat het vaak net de meest kwetsbare wijken zijn waar bewoners niet meer op hun gemak buiten kunnen komen. Als we strijden voor betaalbaar wonen, is het omdat een deftig dak boven het hoofd voor een groeiende groep Brusselaars een grote zorg is geworden, terwijl het een recht zou moeten zijn.

Er bestaan geen simplistische oplossingen. Alles is hard werken. Beetje bij beetje de stad vooruit duwen. We mogen Brussel niet overlaten aan de luidste roepers. De meeste mensen proberen elke dag het beste van hun leven en hun wijk te maken, zij zijn onze medestanders.

Een gedeeld Brussels gevoel is zo belangrijk. Het besef dat we allemaal verantwoordelijkheid dragen voor deze stad en moeten/kunnen bijdragen. En ja, op sommige vlakken is er te veel laissser-aller en moet het beleid strenger. Maar er zit ook heel veel schoonheid in het besef dat heel wat Brusselaars elkaar simpelweg... beter maken. Denk maar aan de vele mentorprojecten waarin mensen hun kennis en netwerk delen met Brusselaars voor wie de codes van de stad heel moeilij-

Het kantelpunt

Brussel staat voor heel wat uitdagingen de komende jaren.

De begroting, sociale woningen bouwen en renoveren, het verouderde woonpark energievriendelijk maken, de rioleringen en waterleidingen herstellen om zinkgaten te vermijden, de metrolijn afwerken, de armoede bestrijden, de toenemende drugsproblematiek indijken en oplossen, mensen mensvriendelijk opvangen, de stad volplanten met bomen, enzoverder.

En dat in een wereld die steeds complexer, onzekerder en instabieler wordt.

Dit zal het samenleven onder druk zetten.

Enkel met krachtadig bestuur, het opnemen van verantwoordelijkheid en een duidelijke toekomstvisie kunnen deze uitdagingen worden aangegaan.

Daarvoor heb je naast woorden ook daden nodig. En ervaring. De afgelopen jaren heb ik een groot deel van mijn leven aan Brussel gegeven. Naast alle klappen die ik moest incasseren wanneer ik mijn verantwoordelijkheid opnam en op de lange termijn werkte, gaf het zoveel voldoening. Ik heb getoond dat je een stad kan veranderen.

Door mijn ontslag heb ik bewezen hoe belangrijk integriteit is voor mij, ook al had ik geen fout begaan en lag de verantwoordelijkheid op federaal niveau. Het gaf me tijd om na te denken over mijn toekomst. Om iets anders te doen.

Maar aangezien mijn passie voor Brussel nooit gedoofd is en er nog zoveel te doen is, kom ik opnieuw op. Samen met lijsttrekker Ans Persoons die dat super doet als regeringslid en met 15 andere Brusselaars die allen gebeten zijn door Brussel.

Allemaal willen we verantwoordelijkheid opnemen. En dat hoeft niet altijd in een regering maar met jouw mandaat kan er op veel manieren daadkrachtig opgetreden worden op een manier die impact heeft.

Iemand zei onlangs: als je iets gedaan wil krijgen in Brussel dan moet je het aan Pascal Smet vragen. Wel, dat is een zeer mooi compliment. Met goesting, volharding, daadkracht, integriteit. We mogen dit kantelment niet missen. Echt niet.

Het is Vooruit met Brussel. Of het is achteruit. Kies maar.

VOORUIT
ACHTERUIT
Kies maar.

Er bestaan geen simplistische oplossingen. Alles is hard werken.

— Ans Persoons

lijk te kraken zijn. En de ander zo aan werk, aan een sportclub, aan een opvangnet helpen.

Vandaag staat Brussel op een kantelpunt.

Het is Vooruit met Brussel. Of het is achteruit. Kies maar.

Manifest
voor Brussel

VOORUIT
.BRUSSELS

E D I T I E :
VERKIEZINGEN
9 JUNI 2024
CONTACT: INFO@
VOORUIT.BRUSSELS

De afgelopen 20 jaar is Brussel enorm veranderd, verbeterd. De zwartgeblakerde gevels zijn bijna allemaal verdwenen, er is veel publieke ruimte bijgekomen, er zijn autovrije pleinen en veel meer fietsers. Het openbaar vervoer werd gemoderniseerd. We hebben eindelijk een muziek- en festivalaanbod dat onze stad waardig is. De terrasjes zijn niet meer te tellen, er duiken zelfs rooftops op. Het feest van de Zinneke Parade, het Bal National op 20 juli op het Vossenplein, het vuurwerk op 21 juli. Ik kan

nog wel een tijdje voortgaan. Zo ontstond een echt Brussel-gevoel.

Wij Brusselaars hadden geruime tijd het gevoel dat het vooruit ging met onze stad. Dat het wonen en leven hier aangenamer werd.

Maar sinds enige tijd lijkt het alsof een aantal "gewone" dingen onmogelijk geworden zijn. Een betaalbaar dak boven het hoofd, ongeacht het inkomen. Een plaats in de crèche of

Politiek is dingen mogelijk maken, niet dingen onmogelijk maken.

— Pascal Smet

Op naar één stadsgewest

Moet het nog gezegd worden. Het gaat financieel niet goed met Brussel. Allesbehalve. 1,2 miljard jaarlijks tekort op een budget van 8 miljard. Een schuld van 10 miljard die jaarlijks groeit. Een derde van de gewestmiddelen gaat naar lonen, een derde naar de gemeenten en het resterende derde naar gewestelijk beleid (MIVB, werken, huisvesting). Brussel heeft 44 ambtenaren op 1.000 inwoners terwijl Antwerpen er 13 heeft. Wij hebben 1.000 politici voor 1,2 miljoen inwoners.

Ik zeg al twintig jaar: "Iedereen is hier bevoegd, niemand verantwoordelijk". Het voortdurende gepingpong tussen gewest, gemeente en nu ook de federale overheid wordt ondraaglijk.

Het kan niet zo verder. De financiële toestand van Brussel dwingt ons tot een grondige stadshervorming. De structurele chaos dwingt ons die snel te doen. Het momentum is nu. Wij willen, eindelijk na 20 jaar, die geweldige kans grijpen om het bestuur van deze stad aan te pakken. Brussel heeft nu de mogelijkheid om een jonge wereldse stad te worden in een verouderde wereld. Er ligt een kans open om een nieuw samenlevingsmodel op te richten. Een samenlevingsmodel dat de toekomst vat.

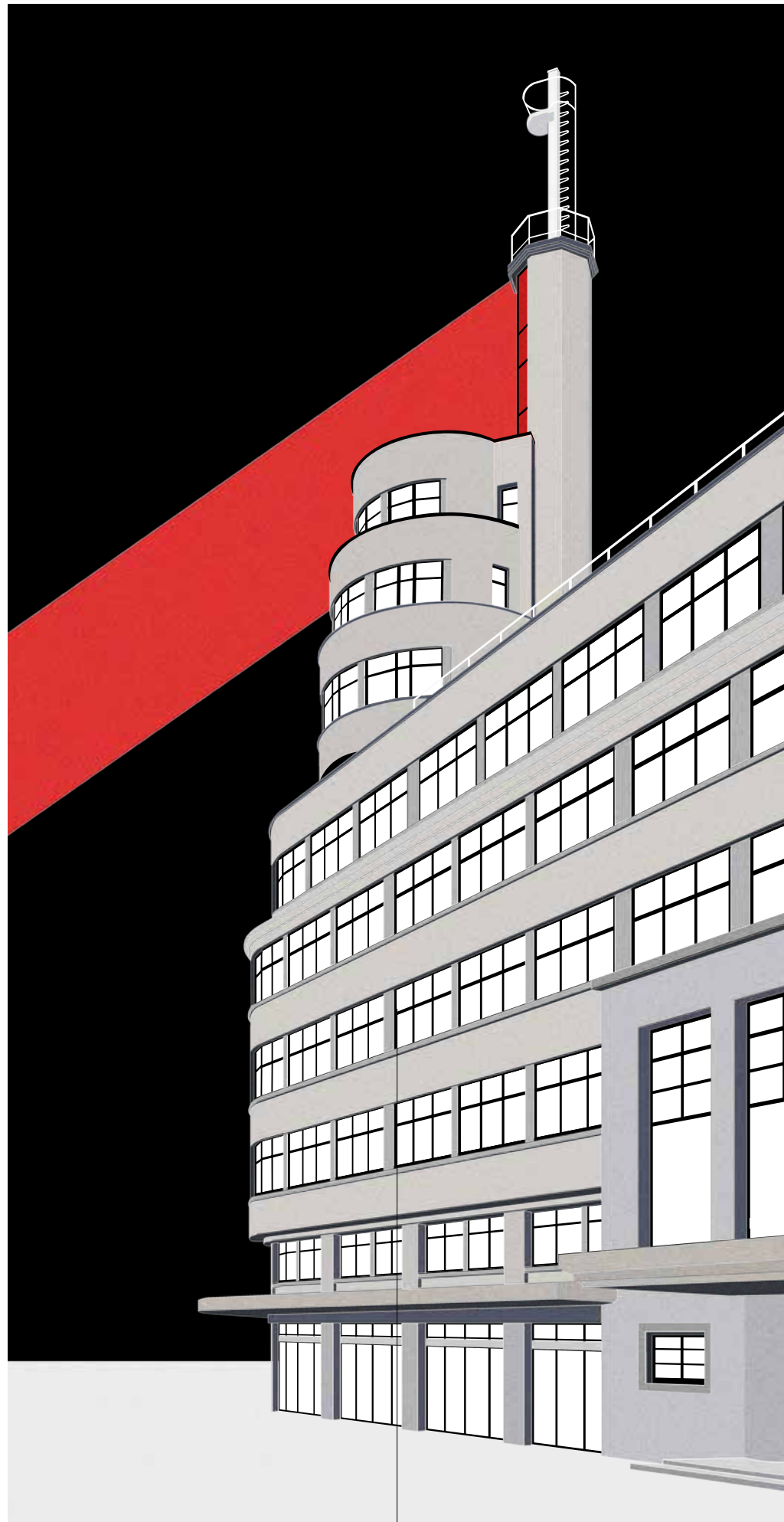
We zijn geen gewest zoals alle andere gewesten, we zijn een stad. Door het feit dat we gewestelijke bevoegdheden hebben, zouden we veel meer kunnen realiseren met minder politici die meer aansprakelijk kunnen worden gesteld.

Waarom niet eerder? Waarom nu?

Politiek is dingen realiseren, dingen doen, maar is ook op lange termijn werken. Opvattingen en meningen van mensen doen veranderen vergt tijd. Twintig jaar geleden was ik de enige die stond te roepen dat Brussel één stadsgewest moest worden, met één politieke zone, één OCMW, één begroting, één bestuur. Ik stond alleen, ook aan Nederlandstalige kant. Vandaag zeggen veel meer mensen dat. Ook bij hen die radicaal tegen waren begint het te dagen. De geesten zijn stilaan rijp.

Ik ben altijd op die nagel blijven kloppen en roepen, maar nu wil ik, met dezelfde daadkracht waarmee ik Brussel op het vlak van mobiliteit en openbare ruimte heb veranderd, ook de structuren veranderen.

De recente ontwikkelingen op vlak van veiligheid en drugsproblematiek maken meer dan ooit duidelijk dat een eengemaakte, gecoördineerde aanpak levensnoodzakelijk is. We hebben extra middelen nodig. De financiering zit niet goed en het recente OESO-rapport heeft dat ook aangetoond. De Brusselse rijkdom vertrekt elke dag met de pendelaars naar Vlaanderen en Wallonië, omdat men belastingen betaalt daar waar men woont en niet waar men werkt. En tegelijkertijd is Brussel als enige grootstad in België ook de aankomststad van migranten en een plek waar anonieme armoede welig tiert. Te vaak worden we beschouwd als vergaarbak van problemen terwijl de financiering om ze op te lossen achterblijft.

de school voor onze kinderen, leerkrachten die lesgeven. Veilig op straat kunnen lopen zoals je wil, de metro kunnen nemen zonder overal drugsverslaafden te zien.

Brussel verandert, maar de laatste tijd te vaak ten slechte in plaats van ten goede. Brussel bevindt zich op een kantelpunt. Het kan vooruit of achteruitgaan.

Bij velen, ook bij mij, ontstaat er een zekere angst. Angst dat de vooruitgang in onze stad stopt en dat de stilstand leidt tot achteruitgang. Iets te veel mensen stellen zich de vraag of ze wel in Brussel willen blijven wonen. Heel wat mensen verlaten Brussel zelfs al.

Hoog tijd voor Brussel. Voor daadkracht, integriteit, en het opnemen van verantwoordelijkheid. Dat kan je als politicus enkel met een visie.

Dit is de mijne.

Pascal

Een nieuw pact voor Brussel

Maar het klopt dat we ons geld niet efficiënt genoeg gebruiken. Daarom moeten we éérs een stadshervorming doorvoeren en dan een herfinanciering.

Om dit te realiseren hebben we, 35 jaar na het ontstaan van Brussel, nood aan een nieuw pact voor Brussel. Een pact tussen Brussel, Vlaanderen, Wallonië, de federale staat en de EU.

Een stappenplan met duidelijke doelstellingen, verantwoordelijkheden om van Brussel de toonaangevende stad te maken die ze verdient te zijn. We hebben alles in huis, een jonge bevolking, kunstenaars, architectuur, geschiedenis, musea en vooral veel toekomst.

Reden genoeg om onze problemen daadkrachtig aan te pakken.

Brussel is de vitrine van België, de motor. En die moet goed draaien. Hoe duidelijker je structuren, je aanspreekpunten en je verantwoordelijkheden, hoe eenvoudiger we resultaten kunnen boeken. Dit alles zal leiden tot meer solidariteit en een gelijke behandeling van alle Brusselaars.

De smoel van Brussel

De identiteit van een stad wordt gemaakt door haar gebouwen, haar openbare ruimte, de mensen die erin wonen en werken. En door de interactie van die drie.

De Brusselaars

Ik ben een stedeling, omdat ik geloof dat door samen te komen in een stad, je de ontmoeting krijgt, de creativiteit, de activiteit, het delen van kennis, het beleven van cultuur. Je krijgt eigenlijk letterlijk een "samenleving" die organisch groeit en per definitie in een kosmopolitische stad meertalig, gelaagd en gekleurd zal zijn.

de systeem van een samenleving om kennis over te dragen, inzichten te geven, waarden te delen, vaardigheden aan te leren en talenten te (h)erkennen.

We maken daarom best een Brussels curriculum (inbegrepen handboeken) voor onderwijs, aangepast aan de realiteit van Brusselse kinderen. Vlaanderen en la Fédération Wallonie-Bruxelles blijven bevoegd. Dat curriculum zal meer gericht zijn op anderstaligen met als doel alle kinderen eerlijke kansen te geven. Taal is de sleutel. Kinderen moeten niet alleen een taal functioneel kunnen gebruiken, ze moeten ook abstract kunnen denken in de taal. En daar faalt ook het Nederlandstalig onderwijs nog te vaak. Het systeem moet zich aanpassen aan de kinderen zonder in te boeten aan de kwaliteitsnormen en leerdoelen uiteraard. Het ligt nooit aan de kinderen!

Dat betekent ook 'ontwikkelde betrokkenheid' van de ouders, die op zijn minst ook Nederlands/Frans moeten leren, zodat ze hun kinderen kunnen ondersteunen.

De stenen

Ook al zijn de echte bouwstenen van een stad de mensen, toch zijn er ook echte stenen nodig in een stad. Gebouwen en Brussel, het lijkt wel een haat-liefde verhouding. Maar als je goed kijkt zie je veel schoonheid. In Brussel is de veelheid aan stijlen juist synoniem van onze verscheidenheid. Het is geen toeval.

De afgelopen jaren heb ik van Brussel opnieuw de hoofdstad van de art nouveau gemaakt. Er werd een snaar geraakt en de liefde voor ons patrimonium weergalmt door de stad. Weldra zal Ans Persoons het werk voltooien met de nog door mij opgestarte inventaris van de modernistische gebouwen. "Respect the past but create the future" is mijn en haar motto.

Ik zeg "ja" aan paradigmashifts, zoals: renovatie als regel, afbraak als uitzondering; activatie van de daken en het gelijkvloers; verstandige hoogbouw en vooral kwaliteitsvolle en duurzame architectuur. Gebouwen met een smoel die intrigeren en dan heb ik

het niet over schoon of lelijk want dat is en blijft subjectief. Maar we moeten ook durven en de kleinburgerlijke consensus achter ons laten. Brussel is Aix-en-Provence niet en zal het ook nooit worden!

Daarom moet de hervorming van het stedenbouwkundig reglement dat Ans Persoons en ik hebben uitgewerkt er doorkomen: meer stedenbouw en minder jurisdisering. Vertrouwen geven aan onze ongelooflijke schat aan architecten en stedenbouwkundigen met een liefde voor de stad en de wil om haar een smoel te geven.

Natuurlijk moeten we verder blijven bouwen. Renovatie alleen zal de woningnood niet oplossen, hoogstens wat verlichten. De valse tegenstelling tussen bouwen en niet-bouwen moeten we verlaten en niet koesteren. Dat is pure symboolpolitiek zonder inhoud.

Brussel moet dus verder sociale woningen kunnen bouwen, betaalbare woningen kunnen bouwen en ook luxewoningen. Iedereen moet in onze stad kunnen wonen. Elke stad die gestopt is met bouwen is een onbetaalbare stad geworden.

Hiervoor is een paradigmashift nodig. Daar waar vroeger een vrijliggend terrein werd volgebouwd en pas op het eind wat publieke en groene ruimte werd voorzien moet nu eerst bepaald worden hoeveel en waar rijkelijk publieke én groene ruimte er voorzien wordt. Duurzame gebouwen kunnen dan nadien ingeplant worden in een groene, waterbeherende en biodiverse omgeving. Beiden kunnen perfect samengaan.

Onze living: de openbare ruimte

De reden waarom ik de afgelopen 20 jaar zoveel belang heb gehecht aan de openbare ruimte, is omdat de openbare ruimte onze woonkamer is. Het is de plek waar we publiek samenleven, waar we allemaal samenkomen. Toen ik in Brussel kwam wonen viel me meteen op dat dat in Brussel helemaal niet het geval was.

De openbare ruimte was hier toen een plek waar mensen hard van wilden weglopen. Je kon er niet fietsen en je kon er amper wandelen omdat er zo veel auto's waren. Mijn visie op openbare ruimte is om die zo in te richten dat mensen goesting hebben om er te verblijven. We hebben de laatste jaren echt veel gerealiseerd op dat vlak. We hebben pleinen autovrij gemaakt om de lucht- en de levenskwaliteit te verbeteren. We hebben afgescheiden fietspaden aangelegd, nieuwe tramlijnen, eerste klas openbaar vervoer uitgebouwd. De nieuwe metro en tram moeten een luxueus gevoel geven. Daarom hebben we een designer gevraagd om het openbaar vervoer te ontwikkelen, omdat je dan het gevoel hebt dat je gewaardeerd wordt en zo hopen we dat je ook het openbaar vervoer zelf beter zal waarderen.

We moeten verder op dat elan, ook al is het de afgelopen jaren, op fietspaden na, toch wat stilgevallen. Er zijn nauwelijks, ondanks alle vergunningen, nieuwe pleinen autovrij gemaakt laat staan nieuwe parken gemaakt. Het netwerk van pleinen en parken die met elkaar verbonden zijn, zodat je van het ene plein naar het andere kunt wandelen of fietsen ontbreekt nog steeds. Zo maak je ontmoetingscorridors, zo maak je een stedelijk weefsel. We hebben al veel gerealiseerd maar we gaan het nog veel beter maken.

De inrichting en het autovrij maken van de openbare ruimte zorgt er wel voor dat de armoede en de stedelijke problemen veel zichtbaarder worden. In tegenstelling tot in de meeste grootsteden wonen in Brussel de meest kwetsbare mensen in het centrum van de stad en niet in de buitenwijken. Het is onze plicht om hun miserie aan te pakken. De openbare ruimte mag niet worden overgelaten aan drugsdealers, verslaafden en daklozen. We willen ze zeker niet wegmoffelen. En we willen ook niet dat de problemen zich verplaatsen van wijk naar wijk. We willen een stevige aanpak om deze mensen te helpen en te bestraffen waar nodig.

Acht jaar geleden was het metrostation aan de Beurs onveilig, vies en vuil. Het stonk er naar urine en het zat vol daklozen en drugsverslaafden. Ik heb de MIVB toen verplicht om 24 uur op 24 uur veiligheidsagenten in te zetten en om daar permanent een kuisploeg te laten werken. We hebben gekuist tot het proper was. Daarenboven hebben we de plannen voor het station versneld opge maakt en uitgevoerd. We hebben de problemen van de mensen die daar zaten aangepakt door met sociale verenigingen samen te werken. Wanneer iemand werd opgepakt, hebben we ervoor gezorgd dat die in de hulpverlening terecht kwam. Dat die een dak boven het hoofd had, dat die een sociaal assistent had en eventueel medische begeleiding. Je moet zorgen dat die mensen een parcours hebben. Nu lijkt het alsof men de Brusselse metrostations heeft opgegeven.

Kijk naar Ribaucourt of IJzer, de problemen worden wel nog aangekaart maar niet aangepakt door de bevoegde beleidsmakers. Ze slepen daar al jaren aan. Je moet niet alleen een taskforce oprichten, maar ook resultaat boeken door te werken met veiligheidspersoneel, kuisploegen en sociale werkers. Zor-

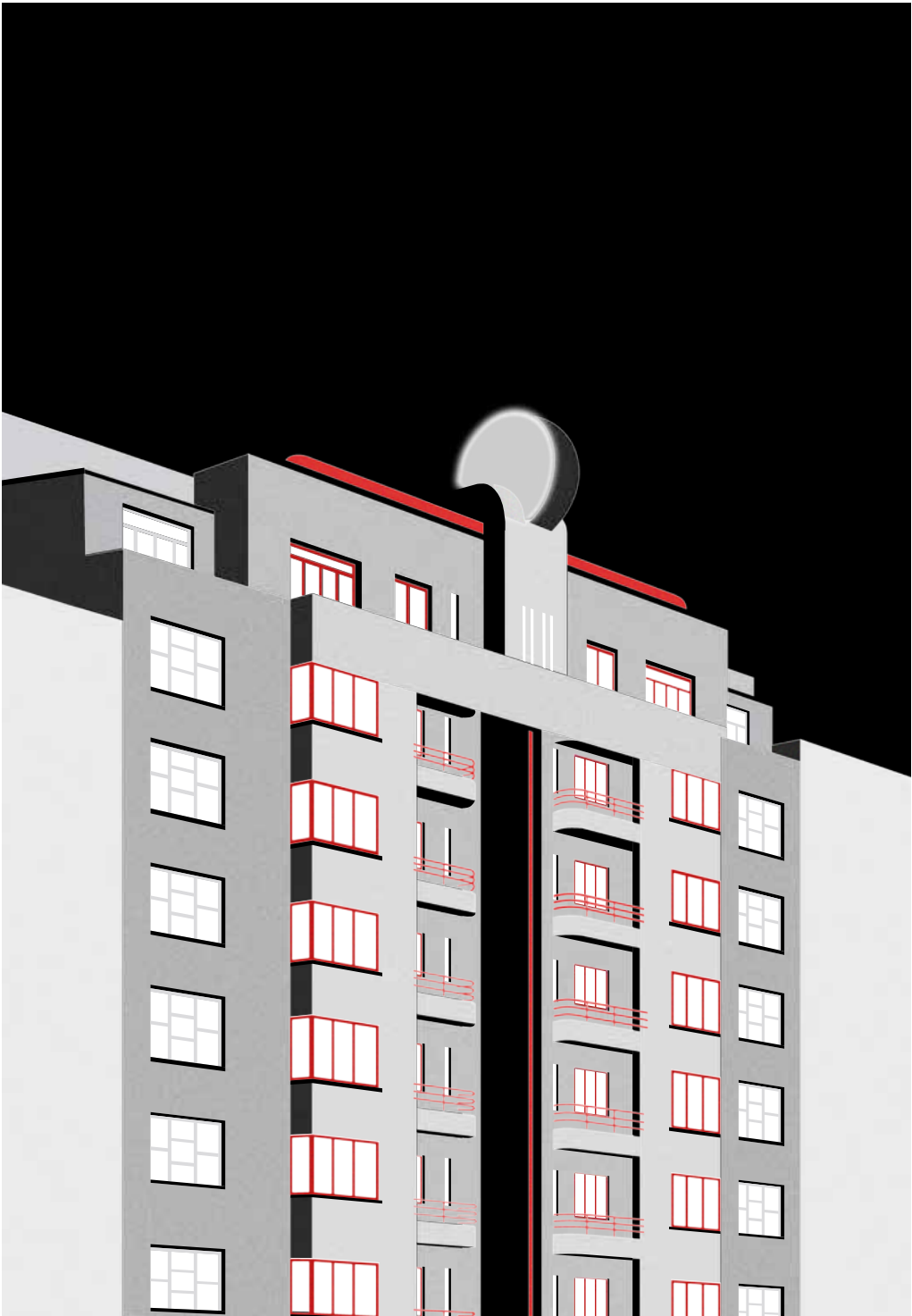
gen dat de mensen die er komen gebruiken, systematisch weggehaald worden, gezondheidshulp krijgen. Want zij zijn ook slachtoffers van zichzelf, van het systeem. In een stad als Brussel kunnen we niet aanvaarden dat mensen aan hun lot worden overgelaten. Ook hier moet je als politicus risico's durven nemen. De verantwoordelijkheid durven opnemen. En dingen durven ondernemen. Ook al ben je niet volledig bevoegd.

Dat ben ik ten voeten uit: verantwoordelijkheid nemen ook al ben ik maar een beetje bevoegd. Denk maar aan de Fuse, het stadion van Union, of metrostation Beurs. Verantwoordelijkheid is er om op te nemen, niet om van weg te lopen. Ik zie dat ook Ans Persoons dat beleid verderzet. En dat maakt me hoopvol. Maar andere regeringsleden zijn meester geweest in het verstoppertje spelen.

De verschillende politiezones in Brussel zijn ook een mooi voorbeeld van hoe het anders moet. Er is een schietpartij aan de Hallepoort. Daar zijn twee verschillende politiezones: aan de ene kant van de Hallepoort is het zone Brussel-Elsene, aan de andere kant is het zone Zuid. Dat zou toch al lang één zone moeten zijn, één gebied want dat is één problematiek. Die drugdealers houden zich niet bezig met de zones. En als ze er al mee bezig zijn is het om er misbruik van te maken.

De versnippering van de politiezones in Brussel is niet uit te leggen. En echt niet langer houdbaar.

Wederom, momentum is er nu. Het moet dan ook opgenomen worden.

Aan het woord: Hannelore Goeman

Onderwijs moet in Brussel opnieuw de motor van vooruitgang worden.

— Hannelore Goeman

Als er één politicus de voorbije twintig jaar veel in beweging heeft gezet in onze stad, is het Pascal wel. Geen politicus om politicus te zijn, maar om écht het verschil te maken. En of dat ook gelukt is. Pascal maakte van de Brusselse openbare ruimte de living van de Brusselaars. Parkings maakten plaats voor gezellige pleinen, stadsautostrades werden stadsboulevards, tram- en busaanbod werd sterk uitgebreid. Brussels for people: van een stad voor auto's naar een stad voor mensen.

Nu willen we als Brusselse socialisten verder investeren in die mensen zelf. Voor ons verdient elke Brusselaar een eerlijke kans om vooruit te gaan in het leven. En we gaan sowieso iedereen nodig hebben om onze stad en onze economie te doen draaien. De kleine Brusselaars van vandaag, dat zijn de politiemensen, de verplegers, de ondernemers van morgen. Daarom heeft Brussel ook zo'n nood aan sterk onderwijs en genoeg betaalbare kinderopvang. Alleen laat de Vlaamse regering ons daar compleet in de steek. 100 procent bevoegd voor Nederlandstalig onderwijs en kinderopvang in Brussel, 0 procent interesse. Het lijkt wel alsof Brussel de Vlaamse regering gewoon niets kan schelen. Terwijl scholen moeten sluiten door het dramatische lerarentekort, komt onderwijsminister Weyts niet verder dan vingervijzen naar alles en iedereen. Er wordt massaal met ons jonge talent gemorst.

Dat moet en kan anders. Met Vooruit.brussels hebben we duidelijke oplossingen. Om van onderwijs in onze stad weer een echte motor van vooruitgang te maken. Voor elk

Het is Vooruit met Brussel. Of het is achteruit. Kies maar.